Ч. 155. Четвер 27 (14) липня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Рада державна. — Обструкция в угорскім соймі. — Альбаньска ворохобня.

На вчерашнім засїданю палати послів предсїдатель повідомив, що пос. Брайтер доніс президиї, що складае мандат з 33 округа (Золочів), а задержує мандат з 2 округа (Львів).

По відчитаню запитів і внесень предсїдатель звернув ся до клюбових провідників з просьбою, щоби зараз подали до відомости палатної канцеляриї кандидатів до комісий, яких мають вибрати на нинїшнім засїданю а то, щоби довести до скоршого вибору і установленя комісий. То відносить ся в першій мірі до комісий банкової, незалежности, леґітимацийної і до справи худобячої пошести.

Міністер скарбу предложив начерк закона в справі державних полекш разом з ухваленим на Буковині законом краєвим про рентові оселї, та начерк закона в справі монополю що до штучних виробів солодних (сахарина).

Міністер рільництва предложив начерк закона про ужите фонду до підпомаганя хову і вихісновуваня худоби.

Приступлено до дневної черги, с. є. до першого читаня банкового закона.

Промовляли пп. Ванек і Лєхер.

По пос. Лєхері промовляв пос. Крамарж, який заперечив погляд передбесїдника, немов би банковий закон не перейшов доси лише з причини ческої обструкциї. Дальше бесїдник жалував ся, що Чехи не мають рівноправности в австро-угор. банку що до представництва в ґенеральній радї.

Потім промовляли пп. Біянкіні і Шраффель, а опісля замкнено розправу і вибрано ґенеральних бесїдників. Перший промовляв ґен. бесїдник „против“ п. Хоц.

По нїм промовляв ґенеральний бесїдник „за“ п. Штельцель і банкове предложенє відослано до войскової комісиї.

Забрав відтак голос президент міністрів в справі дорожнї мяса, аби відповісти на дотичні інтерпеляциї послів. Президент доказував з правного становища, що Австро-Угорщина творить спільну територию господарчу: одна половина монархії не сьміє без дозволу другої вводити до себе худоби і мясо. Бесїдник представив відтак зміст заключених в тій справі договорів і пояснив теперішне положенє та заявив, що переговори з Угорщиною в справі довозу арґентиньского мяса вже розпочали ся і будуть дальше вести ся.

По промові президента міністрів, яка тревала три чверти години, прийшла черга на наглячі внесеня в справі дрогобицких подій. Перший промовив п. Білиньский іменем польского Кола і зажадав строгого і безсторонного слїдства, аби викрити виновників тої страшної подїї. По нїм виголосив в тій справі довшу промову пос. Дияманд в імени социяльних демократів. Наради відтак перервано і відложено до нинїшного засїданя.

Обструкция в угорскім соймі при всїм своїм завзятю не має виглядів довго видержати. Дрібні навіть справи намагала ся опозиция роздути до значіня незвичайних подій, але намаганє, щоби ще висше настроїти обструкцию, доводить до знесиленя. Як замічає „Polit. Corresp.“, обструкция упаде сама через себе, не яко наслїдок внутрішного засадничого розладу і політичної меншевартности обструкцийних сторонництв, але і задля того, бо по більше як тиждневій тривкости не відбила ся она прихильним відгомоном в широких верствах народних. В народних верствах нїгде доси не обізвали ся голоси против войскової реформи, а противно посли робучої більшости на основі стрічи з виборцями впевняють, що широкі верстви народні переняті суспільними користями войскового закона і бажають скорого єго ухваленя тим більше, щоби могла прийти черга на инші справи, а особливо на виборчу реформу, без котрої Угорщина не може бути новітною державою.

Переведені на основі застарілої виборчої реформи вибори до угорского сойму з яркии покривдженєм немадярских народностий не зможуть довести до спокою і ладу в Угорщинї.

5)

Несамо[illegible]ита Бара.

(З ческого — Божени Свободової).

(Дальше).

Ще якусь хвилю дївчата бавили ся, відтак відвела Бара Ельшку до дому і від тої пори обі ходили до себе.

Але приязнь тих двох дївчат не подобала ся приятелькам; почали говорити, длячого панна Ельшка дружить ся лиш з дочкою пастуха, що то не яло ся їй, що повинна би скорше приставати з дочками статочних і заможних господарів. Умисно говорили о тім голосно, аби то донесло ся до уший панни Пепінки. Панну Пепінку то доймало. Погнївати сусїдки на себе не було для неї порадно, а знов панна Пепінка не хотїла посилати Ельшку між сїльску молодіж, а дївчата запрошувати до себе на приходство не могла з огляду на спокій панотця і поговорила о тім з Ельшкою. Ельшка коротко порішила, що буде деколи відвідувати сїльскі дївчата, але Бара полишить ся для неї все наймилїйшою приятелькою. Панна Пепінка не мала нїчо против того, бо любила Бару з многих причин. Була тої гадки, що Бара ледве чи коли віддасть ся і що тодї буде у неї правою рукою, коли би Ельшка мала віддати ся. Панна Пепінка мала для Ельшки жениха на примметї, але нїхто о тім не знав, навіть сам панотець. Був то управитель сусїдної більшої посїлости. Панні Пепінції той чоловік сподобав ся і здавало ся їй, що для Ельшки було би то знаменито засмотренє. Паньскі поля межували з селяньскими з Вестця і пан управитель, коли зайшов аж на той конець, все ставив ся на приходстві. Ельшка не мала понятя о щастю, яке їй готовила тїтка, а в єї головцї були вовсїм инші пляни, як той, аби стати панею управителькою; однако не сказала о них доси навіть Барі. Вправдї Бара видїла Ельшку часто задуману, сумну і гадала, що мусить їй щось лежати на серци, але думала собі: чей прийде час, коли скаже менї то. Бара не помиляла ся. Помимо того, що сусїдки старали ся Бару представити в злім сьвітлї, закидуючи їй всїлякі річи, Ельшка більше вірила Барі як їм і любила єї як перше. Перед сьв. Іваном Хрестителем зійшли ся дївчата і Ельшка запитала Бару:

— Будеш завтра кидати віночок?

— Сама не кидала би, але як хочете, прийдїть перед сходом сонця до нас, підемо разом.

— Прийду!

Рано перед сходом сонця стояла Ельшка вже в пастуховім садї, коло неї Бара. Привязувала до обручів з вербових прутів білі, синї і червоні цьвіти.

— На кого будеш гадати? — питала Ельшка Бари.

— Милий Боже, не маю на кого! — зітхнула дївчина. — Кину вінок на Божу волю, чи поплиде за вашим. Я лиш хотїла бути з вами, доки не віддасте ся.

Ельшка помовчала, румянець облив її лице. По хвили подаючи Барі руку, сказала зітхаючи:

— Ось моя рука, що будемо разом; коли ти не віддаш ся, не буду й я віддавати ся.

— Як можете так говорити, Ельшко, мене мало хто любить, вас кождий. Ви будете богаті, я бідна; ви красні, я нехороша, ви учені, я проста, глупа дївчина; і я мала би думати о жевиху, а ви нї?

— Тїтка менї все говорила, що то все зависить від того, що кому сподобає ся, одному подобає ся рожа, другому фіялок, третому гвоздик, кождий цьвіт найде свого любителя, кождий має свою красу. Не понижуй себе і не вивисшуй мене, ми рівні. — Не будеш справдї о нїякім хлопци думати, анї доси не думала?

— Нї, нї — потрясла Бара головою, усьміхнувши ся — о нїякім не думаю, а коли прийдуть залицяти ся, коротко їх відправлю. Чого маю думати о тім і чого волоту свободу вязати?

— Але коли би котрий з них полюбив тебе, дуже полюбив, а ти єго, то чей далось би ся вязати? — питала Ельшка.

— Щож ви не знаєте, як то водить ся?

Вправді гр. Стефан Тиса намагає ся оборонювати теперішний угорский лад, вказуючи на розлад в Австриї мимо загального права виборчого, забуваючи о тім, що і курияльний парлямент мав такі недуги, а застій в хорватскім соймі, а також в деяких австрийских, особливо в галицкім соймі, є наглядним доказом потреби рішучої реформи. Ґр. Тиса бажав би проволічи виборчу реформу і в тій ціли намагає ся довести до злуки з Кошутівцями, неприхильними виборчій реформі, щоби удержати на довго мадярску перевагу.

Як доносить турецкий войсковий уряд в Альбанії, в місцевости Явіна панує паніка. В околици виринають все нові альбаньскі ватаги, а в разі, коли їх гонять, утікають на грецку територию. Грецкий представитель запевняв турецкого міністра внутрішних справ, що ті ватаги не суть з Греції.

Митрополит з Скодару виїхав з Подгоріци, не осягнувши нічого. Означає се погіршене ситуациї, а в згоді з тим стоїть знов инше донесене: З Солуня удало ся на загрожений терен до Медуи два турецкі відділи машинових карабінів.

Чутки про посередництво Чорногори також не справджують ся. Царгородский представитель Чорногори, Попович, заявив, що він ніякого посередництва нікому не предкладав. Заявив дальше, що всяке таке посередництво уважає за виключене, бо оба правительства від місиї Садр Еддіна про Маліссорів зовсім не переговорюють і Туреччина всяке посередництво відкинула би.

Після послідних донесень Туреччина розпоряджає тепер в Альбанії 150-тисячною армією і кількадесятьма батериями. Повстанці, добре уоружені і заосмотрені також в артилерию, числять 30—40 тисяч людий.

Новинки.

Львів, 26 липня 1911.

— **Огні.** З Городенщини пишуть: Дня 18 с. м. повстав великий пожар в Чернелици, городеньского повіта: згоріло 9 жидівских хат в осередку місточка — всі обезпечені. Огонь повстав з необережности одної жидівочки, що зі сьвічкою пішла до пивниці точити горівку. Вибух був так сильний, що ціла жидівска родина, яка була в склепі на горі, відразу стала в поломіни; попеклось страшно 5 осіб, з котрих ледви 2 може удасть ся в черновецкім шпитали виратувати. Огню ратувати не було кому, хоча се було над вечером коло 7 години.

— З Криниці доносять, що в ночи з суботи на на неділю вибух там великий пожар З невідомої причини запалив ся готель „Під трема коронами“, замешкалий переважно жидівскими родинами. Готель сей належав до гр.-кат. приходства, котре его відзаймало. В часї пожежі виказав ся справдїшний нелад і нездарвість місцевої пожарної сторожі: Сикавки попсовані, а що найгірше, то недостача води. Серед загального неладу, ратованєм заняли ся переважно гімназияльні ученики та місцева інтелїґенция, так що лише з великим трудом удало ся огонь загасити. Як великий був пожар, видно з сего, що ще до полудня другого дня огонь не зовсїм був загашений Шкоди величезні.

† **Померли:** Йосиф Данилович, емер учитель, в Ісиасї коло Коломиї, дня 15 с. м., в 70 ім році житя: — Федьо Стасїв, член читальнї „Просьвіта“, член тов. „Сїльский Господар“ і член основатель і атаман совільскої „Січи“ в Лютинцї коло Журавна, дня 10 липня. В. ї. п!

— **Палата у воздусї.** Один англїйский міліонер постановив побудувати такий великий бальон, щоби в нїм можна було мати більше комнат, як пр. їдальню, спальню, сальон і т. д. Буде се отже немов палата у воздусї. Ся воздушна палата буде огрівана і осьвітлювана електрикою.

— **Поділ доби на 24 годин.** На сесиї ради зелїзниць державних поставлено минувшого року внесене, щоби на зелїзницях примінено поділ часу на 24 гододнни, через що усунуло би ся дуже часті похибки. Внесене се зреферувало Міністерство торговлї прихильно, додаючи, що переведене такої реформи вимагає попередного порозуміня і згоди в тій справі з иншими галузями прилюдного житя, отже на почтах, в телеграфічних урядах, в корабельнім руху і т. д. З порученя Міністерства мають в тім взглядї засягнути опінїї у великих промислових і горговельних підприємств, та в торговельних і промисловнх палатах.

— **Вісти з України.** В селї Великій Михайлівці, новомосковского повіта (Катеринославщина) уладжують ся що року заходом місцевого гуртка аматорів селян та інтелїґенциї всїлякі українські вистави. Дня 16 липня с. р. відограв сей гурток аматорів „Борці за мрії“, а тепер ладять ся виставляти „Мартина Борулю“ і „На громадскій роботї“. На день 6 серпня заповіджений є вечір, присьвячений памяти Т. Шевченка. — На Хавківщинї зарядила поліция конфіскату „Кобзаря“. Дуже ревно розшукувала его поліция по всїм повіті і де лише найдено „Кобзаря“, зараз забирано. В тій самій справі видав також інспектор народних шкіл Боровіков окремий обіжник до учителїв, в котрім каже, що шкільна рада наказує учителям доносити сейчас, чи нема де при школах або народних читальнях „Кобзаря“, а коли де найде ся. то сейчас безусловно відослати шкільвій радї та звістити, коли і від кого взято сю книжку у бібліотеку. — Полтавский ґубернатор позволив роменьскій городскій думі назвати міску площу іменем Т. Г. Шевченка.

— **Репертуар рускОго театру в Борщеві.** Саля „Народного Дому“. Початок о год. 8 вечером.

В четвер, дня 27 липня: „Міра Ефрос“, шту-

Насамперед переговорювали би его родичі з моїм вітцем, чи много менї дасть, заки хлопець сьміє би мене взяти. У нас нема тілько віна, аби ним вдоволили ся які родичі, а з любови прийти до маєтку не хочу, радше би собі млиньский камінь на шию перевісила і до ріки скочила. Коли тепер на мене говорять, тоді говорили би два рази тілько. А нехай собі буду яка хочу, китиці маю за поясом — додала приспівуючи і затикаючи за пояс китиці цьвітів, що лишились з вінця. Але відтак показуючи на рожеве ранне небо, додала:

— Крайний час!

Скоро довила Ельшка вінець і обі дівчата поспішили до поблизького моста, що вів через ріку на луку. Посеред моста задержали ся.

— Киньмо разом! — сказала Ельшка, держачи вінець над водою.

— Разом! — скрикнула Бара, відкинувши вінець над воду. Але вінець сильним раменем відкинений, не упав на воду, лише повис на вербі. Хвилю стояла Бара мов скаменіла і заплакала; але відтак спокійно похитала головою і сказала:

— Нехай там висить; ті хороші цьвіти добре видають ся на вербі.

Але Ельшка не спустила ока з свого вінця. Вінець дрожачою рукою опущений на долину крутив ся хвильку на однім місци, відтак вхопила его филя, подала другій, та третїй і несли его дальше, аж зник дівчатам з очий.

Ельшка держачи ся руками поруча, глядїла з горіючим оком і лицем за віночком, як его струя несла. Бара, оперта також о поруче, мовчки за ним глядїла.

— А твій віночок лишив ся тут; видиш, що віддаш ся тут! — відозвала ся Ельшка, обертаючи ся до Бари.

— Отже ми не мали би бути разом; я мала би лишити ся тут, а ви пійти далеко від нас. Але я тому не вірю; чоловік гадає так, Господь зробить инакше.

— Так — сказала Ельшка сумним голосом і зітхнувши, поглянула на воду.

— Отже ви, Ельшко, хотїли би так далеко від нас дістати ся? Не подобає ся вам тут? — питала Бара, а еї темносині, великі очи питаючо глядїли на лице Ельшки.

— Що гадаєш - шептала Ельшка, не підводячи очий — подобаєсь менї, але...

— Але там далеко є хтось, за котрим я тут тужу, за котрим би я пішла; так Ельшко? — докінчила Бара, а положивши свою гнїду руку на біленьке рамя дівчини, похилила ся і усьміхаючи ся глядїла їй в лице. Ельшка підняла очи до Бари, усьміхнула ся, але зараз і розплакала ся.

— Звірте ся менї, як вам що долягає; у мене лишить ся то захование як в гробі — говорила Бара.

Ельшка положила мовчки голову на рамя Бари, обіймила еї і лиш плакала. Бара ніжно як мати свою дитину притулила еї до себе, цїлуючи еї русяве волосе.

Високо над головами дівчат здіймив ся жайворонок співаючи, понад вершки зелених дерев підносило ся сонце і облило золотим сяєвом зелену долину. Яков вийшов перед хату і голос его труби пригадав дївчатам, що час їти до дому.

— По дорозї розповімо собі — говорила Бара, ведучи Ельшку з моста на дорогу.

— Але як ти то по менї пізнала? — питала Ельшка.

— Ой, Боже, то легко пізнати. Буваєте задумані, часами сумні і знов лиця вам горять. Я уважала на вас і зараз подумала, що мусить вам щось бути. І я вгадала.

— Лише як спізнає то по менї тїтка, а спитає? — боязливо сказала Ельшка. — Она гнївалась би, не сподобав би ся їй — додала.

— Знає его?

— Виділа его в Празї; є то той сам, що тїтку пражску вилїчив.

— Той доктор? Знаю, знаю; ви менї кілька разів про него оповідали, який то добрий чоловік. Щож панні Пепінцї не сподобало ся на нїм?

— Не знаю; лише она говорить про него, що їй не сподобав ся — майже з плачем сказала Ельшка.

— Чи він такий поганий?

— Ах Баро, — зітхнула дівчина — такого хорошого чоловіка як він, нема в цїлій околици.

— Хиба не богатий?

— Богатий? — того не знаю. Але що з того, до чого богатство?

— То правда; але тїтка схоче, аби ви взяли собі богатого і добре заосмотрили ся.

— Ні, ні, Баро, я не возьму нїкого иншого — радше умру.

— Ну, чей так зле не буде; хоч би й не був богатий, то чей панна Пепінка і ваш стрийко зрозуміють, коли їм скажете, що любите его.

— Я не сьмію їм того сказати; пражска тїтка заборонила менї, але обіцяла нам, що постарає ся о наше щастє, хочби тїтка Пепінка боронила. Перед тиждием писав менї, що на другий місяць побачимо ся.

— Пишете до себе?

— То так є: Пражска тїтка не уміє писати і є короткозора. Гинек — так називає ся... правда, що то хороше імя?

— Дивне, я ще такого не чула — сказала Бара.

— Гинек — говорила Ельшка дальше — предложив їй, що буде писати від неї листи до мене. Она не писала би, хиба раз на рік, але він спонукує еї до того, аби все написала менї дещо. І стрийко дуже дивує ся, що тїтка так часто пише.

— А як коли стрийко перечитає лист?

— І дівчинко, ми всьо уложили між собою; пишемо так, аби ніхто того не розумів лиш ми.

— То добра річ, коли чоловік научить ся чого, я би того не доказала.

— І ти легко научилась би — сказала Ельшка.

(Дальше буде).

ка з житя жидів зі співами і танцями в діях Я Гордіна.

В суботу дня 29 липня: „Галька“, опера в 4 діях С. Монюшка.

В неділю дня 30 липня: „Дай серцю волю, заведе в неволю“, народний образ в 5 діях зі співами і танцями М. Кропивницкого.

— **Сокільске сьвято.** Величаво посьвячували в неділю свій прапор Соколи в Стронятинї коло Львова. По вечірни вийшов нарід з церкви і окружив уставлений на церковнім цвинтари стіл з прапором. Соколи і Сокілки станули в рядах. Водосьвятя і посьвяченя прапора довершили о. декан Іванець з Ременова і стронятиньский парох о. Шумило, при асисті двох питомців дух. семінариї і при співі хору львівскої читальнї „Просьвіти“ з жовківского передмістя. Потім о. Шумило виголосив принагідну патриотичну проповідь. Від Солола-Батька промовляв п. І. Ігнат, від львівскої „Просьвіти“ п. Микетей. Трогаючим моментом при посьвяченю була заприсяга Соколів на прапор. Відтак уставив ся похід до дефіляди перед прапором. На переді їхала дружина із 16 кінних Соколів з Малехова під приказами свого начальника Волошина. Дальше сокільска музика з Малехова, делеґация (4) Сокола-Батька в одностроях, а відтак стяги зі Стронятина, Зашкова (мужеский і дівочий), Грибович (з прапором), Дублян, Ляшок, Ременова (з прапором), Вислобік і иньших; разом 190 кілька Соколів в лентах і сок. шапках. Похід перейшов з посьвяченим прапором від церкви вдовж села там і назад, а дефіляда відбула ся на толоці. По відфотоґрафованю походу зачав ся фестин: свобідні вправи вільноруч, перегони, забави і т. п. Одушевлене в селї було незвичайне. Заслужені коло гарного розвою стронятиньского „Сокола“ е его голова д. Варениця і нач. стягу д. Маслюк та инші члени старшини. Дуже гарну патриотичну промову до львівских гостий виголосив на від'їзднім д. Варениця.

— **Величезний пожар в Константинополи.** Дня 23 с. м. навістив столицю Туреччини страшний пожар. Почав ся він о 2 год. з полудня недалеко міністерства війни. Коло 4 години вже до 500 домів стояло в огни. А сильний вітер гнав полумінь дальше. Всякий ратунок не здав ся нінащо. Під вечер вже цілі улиці перемінили ся в згарища, а пожар не меншав, ріс. О 10 год. вечер дільниці Сулейманe та Узунчаршi, простором двох квадратових кільометрів, представляли одно море полуміни. О 11 год. в ночи пожар тревав з незміненою силою. Горіли дальше дільниці Ак Серай, Лялелї та Влянґа. Доси згоріло близько 2000 домів і торговель. Без даху лишило ся богато населеня, переважно магомеданьского. Пожар тревав до 5 рано і ширив ся сильно головно в християньскій дільниці, яка зовсім вигоріла. Трудно тепер подати скількість знищених домів. Говорять про 10.000 домів, в кождім разї згоріло більше як 4.000. Більшість домів не була обезпечена. Загальну суму шкід числять на міліон фунтів. Пожарище представляе образ великого спустошеня, румовища і згарища занимають простір кількох кільометрів. Серед згарищ блукають ся і плачуть погорільці. Жертви в людях чималі. Великий везир і міністри були на місци пожару, султан прислав свого адютанта. Богато пожарників і иньших людий ранених. Міністер війни Магмут Шефкет, який наглядав ратункових робіт, зістав тяжко ранений в голову спадаючим горіючим бальком. Прибічний лікар султана і визначний мірурґ зробили перевязку та запорядили засоби побуджуючі діяльність серця, бо міністер потерпів великий уплив крови і пораженe нервів. Раненого полишено в міністерстві війни, бо поки-що він так ослаблений, що небезпечно его переносити. Страшна ся катастрофа викликае тим більше вражінe, що склала ся на передодні народного сьвята наданя конституциї і вступленя на престол теперішного султана. Кажуть, що пожар підложено. Виновниками его уважають противників конституциї, які в той спосіб хотіли задемонструвати та перепинити конституцийне народне сьвято. Кільканайцять людий, підозріних о підпал, вже арештовано. Але кажуть також, що пожар повстав ізза необережности одного Араба в одній каварни.

Телеґрами.

Віденъ 26 липня. Вчера відбула ся конференция провідників клюбів, на котрій з многих сторін підношено конечність приспішеня праць палати, бо з огляду на спеки не можливо перетягнути сесию до слїдуючого тижня. Пос. Зайць домагав ся, аби палата полагодила також внесене о поставлене попередного кабінету в стан обжалованя.

Віденъ 26 липня. Нині або завтра відбуде ся важне засїдане польского Кола зі взгляду на ситуацийну дебату і декларацию, яка мае бути ухвалена на тім засїданю.

Монахів 26 липня. Вчера розійшла ся чутка, що стан здоровля кн. реґента баварского Люітпольда дуже погіршив ся.

Сантандер 26 липня. Ішпаньский король Альфонс виїхав до Анґлїї.

Кольонія 26 липня. „Köln. Volksztg.“ доносить, що папа знов терпить на хрипку. Імовірно і легки трохи заатаковані, але нема причини до побоювания. Папа не лежить в ліжку.

Цїна збіжа у Львові.

дня 25-го липня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·50	до	11·75
Жито	8·20	„	8·40
Овес	9·—	„	9·25
Ячмінь пашний	7·50	„	8·—
Ячмінь броварний	—·—	„	—·—
Ріпак	13·—	„	13·25
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	11·75	„	13·25
Вика	8·50	„	9·25
Бобик	8·—	„	8·25
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	160·—	„	170·—
Конюшина червона	75·—	„	80·—
Конюшина біла	95·—	„	100·—
Конюшина шведска	—·—	„	—·—
Тимотка	—·—	„	—·—

Надіслане.

Подорож довкола землї.

Весела товариска гра для науки і забави. Накладом Руского Товариства Педаґоґічного. Львів, 1910. — Цїла гра гарно обдумана. Она незвичайно цікава, займаюча, а до того дуже навчаюча. Складае ся з трех частий: 1) землї, на якій означені головні місця, до котрих мають загостити подорожні, 2) гранки, призначеної до киданя і 3) чотирох подорожних: піхотинця, наколесника, самоїздника і козака. Подорожні виїздять рівночасно зі Львова, з площі сьв. Юра і по довгих пригодах в подорожи довкола землї, вертають назад до Львова перед Бурсу Р. Т. П. на ул. Потоцкого. Гра незвичайно складна і вправляе знаменито думанe і память. Надае ся дуже до забави дїтий, а навіть старших. При тім звертае увагу на розбудженe патриотичних чувств грача. Девіза гри така: „Їдьте, любчики в сьвіт, навчайтесь в чужих людий розуму і вертайте чим скорше домів, просьвічати рідну любу Україну.

„Щоб і ми, як другі в сьвіті,
Засияли у просьвіті,
Шляхом поступу ішли,
А навчившись між чужими,
Працювали над своїми,
Кращу долю віднайшли“.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2**, 5·48, 7·15†) **8·25**, 9·50.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.
†) з Красного.

З Черновець: **12·05**, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·52, **6·26**, 9·34
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаець: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·48, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·23**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

За редакцию відповідае: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

В друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Надопада (Телефона ч. 537).